

Κυριακή των Αγίων Πατέρων: «Ίνα ὡσιν εν» (Πρεσβύτερος Νικόλαος Πάτσαλος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Μετά την ένδοξο Ανάσταση του Κυρίου μας, βιώσαμε την αγία του Ανάληψη. Την χαρμολύπη των αποστόλων και μαθητών του από τη μία λύπη για τον αποχωρισμό του αγαπημένου διδασκάλου αλλά ταυτόχρονα και τη χαρά της προσμονής του Αγίου και παντοδυνάμου Πνεύματος. Οι μαθητές με την Θεία Ανάληψη του διδασκάλου τους «υπέστρεψαν εις Ιερουσαλήμ μετά χαράς μεγάλης. Και ήσαν διαπαντός εν τω Ιερῷ...» αναμένοντας την φωτοχυσία του Παρακλήτου. Η Ανάληψη λοιπόν προσκαλεί τους μαθητές προς την ενότητα, με την οποία καλούνται να διακονήσουν την ανθρωπότητα.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή παρμένη από την Αρχιερατική προσευχή του Χριστού αυτό που πραγματεύεται έντονα και καταληκτικά είναι η Ενότητα με ό,τι αυτή μπορεί να σημαίνει. Ο ίδιος ο Χριστός ως θεάνθρωπος απευθύνει λόγον παρακλήσεως και προσευχής προς τον αίδιον Πατέρα Του προ των μεγάλων

γεγονότων της δόξας του. Αυτό και μόνο μας διδάσκει έμπρακτα την αξία της προσευχής την οποία ασκεί πρώτος ο διδάσκαλος. Με αυτή την προσευχή αρχικά παρακαλεί για την τελείωση του έργου της Θείας Οικονομίας. Παρακαλεί τον Πατέρα Του να Τον «δοξάσει». Και η δόξα την οποία ζητά δεν είναι δόξα ανθρώπινη αλλά σταυρική. Η Δόξα για την οποία παρακαλεί είναι ο Σταυρός, η Ανάσταση, η Ανάληψη και τελικά η Πεντηκοστή, γεγονότα που σώζουν τη ανθρωπότητα. Είναι όλα όσα έζησε ο Χριστός, τα οποία εξαφάνισαν την οσμή του θανάτου και έδωσαν την δυνατότητα της αιωνιότητας.

Στην συνέχεια της θείας αυτής προσευχής ο Χριστός δεν ξεχνά αυτούς για τους οποίους ζητά να «δοξασθεί». Κύριο μέλημα του η ανθρωπότητα, η Εκκλησία ολόκληρη για την οποία θα θυσιασθεί. Ο Χριστός ως κεφαλή όλων όσων πίστευσαν σ' αυτόν και ενώθηκαν μ' αυτόν νοιάζεται έντονα και αγωνιώδώς ούτως ώστε κανείς απ' αυτούς να μην οδηγηθεί «εις απώλειαν». Γι' αυτό επιτακτικά παρακαλεί: «Πάτερ άγιε, τήρησον αυτούς εν τω ονόματί σου ω δέδωκάς μοι, ίνα ώσιν εν καθως ημείς». Η Ενότητα της πίστεως και η κοινωνία με αυτόν είναι το ζητούμενο που πρέπει να διατηρηθεί «εις πάντας τους αιώνας».

Η ενότητα του Χριστού και του Πατέρα του όπως την περιγράφει πολύ όμορφα και θεολογικά το κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο, αποτελεί το πρότυπο για την ένωση και σωτηρία όλου του κόσμου. Η αλληλοπεριχώρηση, η αγαπητική συνοχή, και η τέλεια

ενότητα των τριών προσώπων αποτελεί και τον κατεξοχήν τρόπο με τον οποίο καλείται να ζήσει ο Χριστιανός. Στην Εκκλησία όλοι είμαστε ενωμένοι με κεφαλή τον Χριστό. Τίποτα δεν είναι απομονωμένο αλλά όλα είναι συλλογικά. Ο άγιος Πορφύριος δίδασκε πως το βαθύτερο νόημα της Ορθοδοξίας που δεν το έχει καμία άλλη θρησκεία, είναι αυτή η σωτήριοι ενότητα που μας κάνει όλους ένα με κεφαλή τον Χριστό. «Ο απώτερος σκοπός της θρησκείας μας είναι το “ίνα ώσιν εν”».

Γι’ αυτό και την Εκκλησία την αποτελούμε όλοι μαζί κλήρος και λαός. Κανείς δεν την αντιπροσωπεύει προσωπικά, γιατί όλοι είμαστε ένα κομμάτι του σώματός της και μέσα σε αυτήν καλούμαστε να ζήσουμε και να σωθούμε. Την ενότητα καλούμαστε να την βιώσουμε στην τέλεια μορφή της μέσα στη ζωή της Εκκλησίας. Η Εκκλησιαστική και Λειτουργική ζωή, μας ενώνει και μας καλεί «εν ενί στόματι και μία καρδία» να προσευχηθούμε για τη συλλογική μας σωτηρία. Κανείς δεν σώζεται ατομικά και κανείς δεν πρέπει να αιτείται προσωπικής σωτηρίας. Στην προσωπική μας προσευχή πρέπει να βρίσκεται η έγνοια της σωτηρίας όλων. Έτσι η ευαγγελική ρήση «ίνα ώσιν εν» κατουσίαν αναφέρεται στην ενότητα της σωτηρίας όλων, γι’ αυτό και σε άλλο σημείο ο Ιωάννης συμπληρώνει «ίνα ώσι τετελειωμένοι εις εν».

Ο πραγματικός παράδεισος της σωτηρίας ξεκινά από την εδώ ζωή μας, με κύριο χαρακτηριστικό την ενότητα. Την ενότητα που ξεπερνά τις αποστάσεις μεταξύ μας. Για να ζούμε όμως την πραγματική παραδείσια ενότητα από την εδώ ζωή, χρειάζεται να βιώσουμε την Αγάπη ως σύνδεσμο ενότητας μεταξύ μας. Την αγάπη όμως στις πραγματικές της διαστάσεις που να μπορεί να τα «στεγάζει» όλα με ανιδιοτέλεια. Εν ολίγοις αν δεν συνυπάρξουμε ενωτικά και αγαπητικά με την κοινωνία των διπλανών μας, σε καμία περίπτωση δεν θα βιώσουμε την ενότητα με τον Θεό μας. Αν δεν γίνουμε ένα με τον κάθε άνθρωπο, είναι ανέφικτη η όποια προσπάθεια να ενωθούμε με τον Θεό. Αυτό απαιτεί σκληρό αγώνα έναντι της φιλαυτίας μας που μας υποβάλλει την διαχώρηση των ανθρώπων σε κατηγορίες. Δεν είναι εύκολη η καθολική ενότητα των ανθρώπων. Γι’ αυτό και ο άγιος Πορφύριος τονίζει ότι την ενότητα με τον οποιοδήποτε άνθρωπο μπορείς να την καταλάβεις μόνο διά της Χάριτος.